

Martinus råd till en sjuk

Martinus svar på ett brev från en person som sökte hjälp:

Käre N. N.

Tack för Ert vänliga brev av den 21 februari och tack också för den tillit Ni där visar mig. Jag förstår, att Ni har det mycket svårt, och jag önskar uppriktigt att Ni skall bli helt frisk. Men det är mycket begränsat vad jag kan göra i det avseendet. Jag kan inte göra mirakler. Detta ligger endast i Guds hand. Jag kan bara säga, att ett tungt öde inte är ett "straff" från Gud. Om lidandena i världen endast var ett straff från Gud, såsom människorna i sin övertro och okunnighet uppfattar dem, skulle det inte vara något problem att bekämpa sjukdomar och bli frisk. Det gällde ju i så fall att få förlåtelse. Med den kärlek varmed Gud styr universum och bringar hela sin skapelse till att, i sitt slutfacit, vara till glädje och välsignelse för levande väsen, skulle han förlåta alla "syndare" och därmed befria dem från straff. Men sjukdomarnas bekämpande i världen är inte en förlåtelsefråga. Befrielse från sjukdom liksom från allt annat lidande är en helt annan fråga, nämligen den viktigaste och största frågan i hela tillvaron. All befrielse från lidande är uteslutande en fråga om "fullkomliggörelse". Utan lidandeserfarenheter skulle ingen som helst människa kunna befrias från de djuriska anlagen och traditionerna och bli ett verkligt fullkomligt väsen eller "människan i Guds avbild". Lidanden resulterar i den största och mest gudomliga förmågan hos människan, nämligen den humana förståelsen. Denna förståelse kan inte tillägnas varken genom visdom eller intelligens. Allteftersom man genom lidandet, som alltså är det absolut enda som kan åstadkomma nämnda humana förståelse, tillägnar sig den, kan den intellektualiseras eller göras logisk med hjälp av intelligens, visdom och vägledning. Denna gudomliga förmåga, som är detsamma som den för den fullkomliga mänskliga tillvaron livsbetingande "nästkärleken", kan alltså inte förvärfvas genom intelligens utan endast administreras med hjälp av denna, sedan man först tillägnat sig den humana förståelsen.

Käre N. N., Ni torde av detta förstå, att de största eller fullkomligaste människorna i världen är de som förstår andras lidanden intill en sådan grad, att de gärna påtar sig lidanden, om de därigenom kan befria andra från dessa. Men drivkraften i detta deras handlingssätt är just den humana förståelsen, som sätter dem i stånd att i sitt eget väsen, i sin egen mentalitet eller sitt eget psyke känna andras lidande, varigenom de förstår dessa andra väsens svåra tillstånd och av hjärtat önskar hjälpa dem. Då det är denna gudomliga förmågas utveckling, som utgör en stor del av de levande väsendenas inkarnation i fysisk materia här på jorden, måste jorden i motsvarande grad vara just en lidandenas värld. Men en lidandenas värld utgör alltså skådeplatsen för utveckling av livets största förmåga. Den omskapar de levande väsendena från att vara mörka, djuriska och kärlekslösa till att bli kärleksfulla, gudomliga väsen, som i sitt slutfacit uppfyller Guds eviga plan: "Människan i Guds avbild". En värld full av dessa väsen utgör det färdiga eller fullkomliga "himmelriket".

Ja, käre N.N. ! Att Ni genomgår ett så stort lidande som Ert brev ger uttryck åt, beror på att Ni befinner Er i en koncentrerad, forcerad

utveckling. Ni uppnår därigenom en flera gånger större utveckling på kortare tid, än om Ni inte hade just det lidandestillstånd som det passar bäst in i Ert öde att ha i Ert nuvarande liv. Ni ser här, att ett mirakel, som plötsligt skulle ta bort allt Ert lidande, skulle stoppa Er i en mycket nödvändig passage upp mot ljusets tinnar, som är målet för jordens alla väsen. Ni kan eventuellt till detta säga, att Ni hellre skulle utvecklas långsammare, om Ni därigenom kunde befrias från några av de svårigheter eller lidanden, som Ert öde nu är så fyllt av. Och Ni tillägger kanske, att det är så många andra människor idag som inte har några särskilda lidanden. Och det är riktigt. Men det betyder inte, att dessa andra är fria från lidanden. De har antingen haft dessa eller också är de ofrånkomligen på väg att få dem. Intet som helst väsen kan nå fullkomligheten på ett lättare och smärtlösare sätt än andra. Alla måste uppleva detsamma för att bli detsamma. De eviga lagarna är orubbliga. De låter sig inte på något som helst sätt ändras och blir därigenom en garanti för att det syfte de skall uppfylla, nämligen upprätthållandet och förnyelsen av det levande väsendets eviga livsupplevelseförmåga, inte kan förfelas. Dessa lagar är absolut desamma för alla levande väsen och betingar alltså att de absolut alla till sist kommer att uppleva den allra högsta fullkomlighet, salighet och lycka.

Det jag här meddelat Er är kanske en ringa tröst. Det befriar Er inte direkt och plötsligt från Era lidanden, käre N.N., men det ger Er den riktiga analysen av väsendenas lidandesproblem, varigenom Ni kan få den helt riktiga inställningen till Er ödessituation. Den riktiga inställningen ger i sin tur de riktiga tankarna eller tankeimpulserna. Er situation är därför inte hopplös. De riktiga tankeimpulserna är nämligen detsamma som mellankosmiska, elektriska impulser. I samma grad som Ni tänker i de riktiga impulserna, uppladdar Ni Ert ödeselement med dessa impulser. Dessa återverkar i sin tur som positiv livskraft. Hela Er fysiska organism är en mellankosmisk, elektrisk apparatur. Och alla funktionerna drivs med organisk eller mellankosmisk elektricitet. Uppladdningen sker alltså genom alla de intryck Ni får genom sinnena, alla de upplevelser Ni möter, av vilka somliga är glädje- och lyckobefrämjande, medan andra väcker melankoli och betryckthet. Som högsta ledare och härskare över denna, av dessa tankeimpulser alstrade mellankosmiska elektricitet eller livskraft existerar Ert Jag eller högsta Själv. På områden där en människa är outvecklad eller okunnig förstår hon inte att tänka riktigt. Hon kan inte handla efter ett vetande eller en erfarenhet, hon inte har. Men tänkandet sker i alla fall, ehuru felaktigt och i blindo, och blir därmed negativt och får en kortslutande effekt på de områden i mentalitet och organism, som det skulle hålla i verksamhet och därmed i hälsa balans och välbefinnande.

Människans elektriska uppladdning, som är detsamma som hennes uppladdning med livskraft, sker som sagt genom sinnesupplevelserna från såväl den fysiska som den andliga världen. Sinnesorganen är organ för omformning av fysiska reaktioner till mellankosmiska, elektriska impulser, som vid sin passage genom undermedvetandet blir till levande upplevelse i det vakna dagsmedvetandet. Härifrån passerar de vidare batteriorganen för att där hopsamlas som drivkraft för väsendets tanke- och viljefunktioner och dessas omvandling till manifestation genom den fysiska organismen. Denna manifestation skapar i sin tur reaktion i de yttre omgivningarna. Denna reaktion är detsamma som väsendets öde. Tyvärr kan jag inte här gå in på en

närmare, detaljerad beskrivning av detta område. Men jag hoppas dock, att Ni av detta kan förstå, att Ni har ett mycket effektivt medel till tillfrisknande i Er egen hand. Det gäller alltså att få den helt riktiga inställningen till sig själv och sina medväsen och omgivning. Ju mer man här tänker riktigt och därigenom ser den gudomliga sanningen eller verkligheten i varje situation eller i allt vad som sker och därmed förstår livets orubbliga logik, som gör att absolut allt vad naturen skapar blir till glädje och välsignelse i sitt slutfacet och därmed också i ens eget öde, desto mer uppladdar man sina livskraftbatterier (mellankosmiska, elektriska organ i övermedvetandet) med positiv livskraft. Positiv livskraft uppstår således av optimistiska tankearter. Är ett väsens tankearter däremot baserade på pessimism och misströstan, självmedlidande och martyrkänslor, bitterhet mot andra människor, som man anser vara skuld till ens lidanden, ger de endast negativa, mellankosmiska, elektriska impulser och därmed en mycket bristfällig eller försvagad livskraft. Men försvagad livskraft betyder försvagad funktion både i organism och mentalitet. En sådan försvagad funktion kan i sin tur endast åstadkomma nedsatt livslust eller glädje vid att vara till. Att känna livslycka och glädje att vara till är en funktion. Men funktioner kan endast befordras genom kraft. I samma grad som kraften saknas, upphör funktionen. Dessa funktionsförsvagningar ligger alltså till grund för alla existerande former av mentala och kroppsliga sjukdomar. Och dessa kan i sin tur få väsendet att begå självmord, en manifestation som är detsamma som kulminationen av dårskap.

Alla sjukdomars innersta orsak är således felaktigt tänkande och felaktig uppfattning. Väsendet måste sätta in allt för att få optimistiska tankar, vilket fås genom att man inser livets verkliga sanning, som i sig själv är kulminationen av optimism, grundad på sin identitet med allkärleken. Om ett sådant väsen med försvagad eller nedbruten livskraft börjar tänka på vad det kan gagna andra sjuka och lidande väsen med, kommer dessa tankar att börja utveckla ny livskraft. Dessutom finns inget som så befordrar eller skapar positiv livskraft som insikten om att man inte lider oskyldigt, att ens lidanden betyder att Gud lyfter en från ett lägre tillvaroplan till en högre och fullkomligare livsnivå, där man är fri från sjukdomar och lidanden. Vi måste här komma ihåg, att utan upplevelsen av mörkret och därmed lidandena, skulle vi omöjligt kunna få förmåga att uppleva ljuset.

Människans väg ut ur lidandet är således den att träna sig i optimistiska och humanistiska tankebanor. Utan denna tankeföring ingen fullkomlig livskraft i den mänskliga organismen och mentaliteten. Men människan måste själv hjälpa till med att sätta sin livskraft på fötter. Liksom trädgårdsmästaren måste rensa sina odlingar för att inte växterna där skall kvävas av ogräs, så måste också en människa rensa sitt medvetande, sitt tankeodlings- och viljeföringsområde från det förkvävande ogräs som där kan floras och verka försvagande eller förlamande på hennes livskraft och välbefinnande och därmed ödelägga hennes livslust eller glädje att vara till. Denna mentala rensning består i att avlägsna pessimism, all bitterhet mot väsen man anser vara skuld till ens lidanden eller svårigheter, samt all annan bitterhet, vilket blir lättare allteftersom man avlägsnar all martyrkänsla och självömkan och allt beklagande över sitt tillstånd för andra väsen och förstår att livet är rättfärdigt, kosmiskt sett, och att man själv är skuld till sitt öde. Det är naturligtvis inte så lätt att på detta sätt ändra sin natur och därmed lyfta sig ut ur mörkret, men det finns absolut inga andra vägar till den verkliga

garantin för lyckan och glädjen att vara till. Men inga svårigheter är värre än att de kan övervinnas. Och till detta är den underbara gudomliga kraft, som är nedlagd i alla levande väsen i form av bönen princip, en oändlig källa till hjälp för det väsen, som lärt sig förstå dess makt. Allt vad en människa ber om i syfte att få hjälp till ett osjälviskt och kärleksfullt sätt gentemot nästan, blir orubbligt bönhört. Här kan bönen bli ett utomordentligt stort område av vit magi. Det var denna makt som gav Kristus styrkan att ta sin korsfästelse och att inte fly från den, vilket han lätt hade kunnat, men då skulle hans stora mission ha misslyckats. Det var likaledes samma makt som fick apostlarna att gå i Jesu fotspår och ta korsfästelsen liksom han. Det var också samma makt som gav de första kristna en sådan livskraft och optimism, att de kunde gå sjungande in på arenan, där de skulle sönderrivas av de vilda djuren. Jag har härmed gett Er en liten inblick i ödesvetenskap och hoppas, Ni kan få någon glädje och något stöd därav. Utöver den lilla vink jag här gett Er blir Er sjukdom således en sak mellan Gud och Er själv, käre N.N.

Och härmed de kärleksfullaste hälsningar och allra bästa önskningar för Er.

Martinus

Ur tidskriften Kosmos, 1/1980 ©Martinus Idealfond

[Tillbaka](#)